

[Sigsgaard.]

ikke den tidligere regering har villet gå de veje. De har heller ikke villet standse det private byggeri af udlejningsboliger, som var en anden vej, man kunne gå. Selv om det netop er den private ejendoms- og profitret, der har skabt saneringsproblemet i dag eller i hvert fald gør det så vanskeligt at løse, fortsætter man og skaffer vore børn endnu større saneringsproblemer på halsen.

Jeg har et par yderligere bemærkninger til ministerens fremsættelse. Ministeren skildrer de mennesker, som i saneringskvartererne nærmest ser et værdifuldt miljø eller en idyl og synes, at det er forkert at fjerne dem. Derpå tager han afstand fra de synspunkter, idet han dog erklærer, at han ikke er uden forståelse for dem. Det kan jeg nok til en vis grad forstå; men jeg tror, at man dér skal hæfte sig ved, at det store problem er, at det nybyggeri, man laver, f. eks. i visse københavnske omegnskommuner, er temmelig umenneskeligt, temmelig menneskefjendsk, folk befinder sig dårligt. Hvis det nu er en rigtig karakteristik af nybyggeriet eller dele af nybyggeriet, jeg her giver, ja, så er det ikke så mærkeligt, at nogle siger: så vil vi trods alt hellere være i de indre bydele, selv om boligerne er væsentlig ringere. Vi skal altså ikke standse saneringen, tværtimod, det mener boligministeren heller ikke, men vi skal koncentrere interessen om nybyggeriet, som er for dårligt, som giver for dårligt et miljø.

Dertil kommer, at det ikke er helt rigtigt, at folk finder Nørrebro og Vesterbro og lignende kvarterer rundt omkring i landet så idylliske og så fredfyldte. Ministeren nævner lidt senere, at der flytter unge ind i saneringsboligerne, de vænner sig til den meget lave husleje, lader deres børn opdrage dér osv. Der ligger ligesom i den bemærkning, at det er noget, folk vælger selv, og at de måske oven i købet sætter pris på at bo i saneringskvartererne, fordi huslejen er så lav, så de kan få penge tilovers til andre ting. Dertil vil jeg dog lige sige, at socialforskningsinstituttet har lavet en undersøgelse over forholdene på Nørrebro, hvoraf det fremgår, at det ikke rigtig passer; folk vil meget gerne væk, men ser desværre ikke nogen mulighed for det, og når de unge flytter ind i saneringskvartererne i dag, er det, fordi de tvinges derind.

Til sidst er der i den forbindelse problemet med de unge, der tager saneringsejendomme i brug. Det er forståeligt, og det passer ejerne udmærket, for det giver dem fortjeneste også i ventetiden. Men det er først og fremmest et sørgeligt udtryk for en umenneskelig boligpolitik, at mennesker tvinges ind i boliger, som sundhedsmyndighederne har erklæret for uegnet til menneskebeboelse. Og mens de boligsøgende tvunget af den politik, der føres, kappes om at komme ind i slummen, står hundreder af nye luksusspekulationslejligheder tomme.

Vi vil ikke have noget medansvar for en boligpolitik, der stadig forværrer problemerne, og selv om vi ikke har indvendinger imod de detaljer, der foreslås ændret her, vil vi derfor, når forslaget til sin tid når til endelig afgørelse, undlade at stemme.

Boligministeren (Hastrup): Jeg kan takke samtlige ordførere, næsten også den sidste, for en velvillig modtagelse af dette lovforslag. Jeg kan også takke for forståelse for, at der allerede nu et år efter, at lovforslaget er vedtaget af folketinget, kommer ændringsforslag til det. Jeg vil gerne sige, at på dette område vil der også i fremtiden kunne blive tale om, at vi indhøster nye erfaringer, og skulle jeg have med tingene at gøre, ville jeg forbeholde mig ret til, hver gang der er indhøstet erfaringer på et område, at appellere om lovgivningsmagtens forståelse for de nødvendige revisioner i den anledning.

Må jeg sige til hr. Sigsgaard, at det er ikke de store planer, man kan øjne i dette øjeblik, hverken på Vesterbro eller Nørrebro eller andre steder, hvor man har slumkvarterer. Hr. Sigsgaard kan stå her på talerstolen og sige, at vi ikke er kommet langt med saneringen, og det tror jeg også hr. Arne Larsen sagde. Jeg kan tilføje, at vi er kommet længere, og jeg kan give den oplysning, at i dette øjeblik er der saneringsplaner under udarbejdelse eller påtænkt, som for hele landet omfatter i alt en 9.000-10.000 lejligheder, heraf langt den overvejende part i hovedstadsområdet.

Hvis man — dermed kan jeg til en vis grad også svare hr. Kaj Andresen — som en målestok tager behovet for tilsagn og udbetalinger i henhold til lovgivningen, var situationen i 1966-67-finansåret den, at da blev der intet tilsagn givet, men man udbetalte i